

[Glønborg]

Da jeg i første omgang på Kristeligt Folkepartis vegne uden videre gav tilslutning til lovforslag nr. L 70, var jeg overbevist om, at regeringen og landbrugsministeren havde set den sammenhæng og sikret sig, at de ønsker, vi havde på dette felt, kune imødekommes ved ændringer i lovforslag nr. L 217. Men der var stadig en mulighed for regeringen for at imødekomme Socialdemokratiet, SF og Kristeligt Folkeparti i den lille ændring, som vi har foreslået i ændringsforslag nr. 2. At regeringen ikke vil være med i den sag og dermed slår det i stykker, som vi skulle have kunnet lave ved et fornuftigt samarbejde, må udelukkende være regeringens ansvar. Det er ikke vores.

(Kort bemærkning).

**Gade (SF):**

Jeg er enig i de sidste to indlæg. Det er klart, at regeringen har foretrukket Z frem for EF, hvor underligt det end er at sammenstille de ting, men det er realiteten.

Jeg vil gerne sige noget om mandatgivningen, hvad vi også gjorde ved andenbehandlingen. Det er dette demokratiske problem, vi har i EF-samarbejdet. Vi har en top-topmødeafgørelse om vigtige sager. Det kan man lave vittigheder om og spørge: Hvilken forstand har disse høje chefer på braklægning og alle mulige andre detaljer?

I slutningen af denne måned skal der være topmøde om Delors-planen. Jeg er meget bekymret for, at det er den institution, topmødet, som kommer til at lægge skinnerne for beslutningerne. Det kunne jo være – da nu alle partier her, også regeringspartierne, synes, at det er meget bekymrende – at vi kunne bruge de næste uger til at diskutere topmødeinstitutionen og prøve at gøre en indsats for, at vi får færre og færre sager til beslutning på topmøderne. Det er dybt demokratisk problematisk, at statscheferne binder fremtidige beslutninger. Det var det, der skete i denne sag. Statsministeren bandt Danmark til noget, han ikke vidste en snus om hvad var, og det hed braklægning. Sådan noget ville tyskerne nemlig gerne have. Så kom han hjem og sagde, at nu skulle vi have braklægning, og der var ingen, der vidste, hvad det var; først derefter gik man i gang med at diskutere.

Jeg appellerer altså til, at vi måske kunne få den diskussion i de næste 3 ugers tid op til næ-

ste topmøde, så vi får nedprioriteret de topmøder.

(Kort bemærkning).

**Glistrup (FP):**

Ud af de 16½ år, der er gået siden vor tilslutning til EF, har jeg deltaget i Folketingets Markedsudvalgs arbejde i de 11 år godt og vel. Det har været således, at partiet Centrum-Demokraterne har prioriteret EF-arbejdet så lavt, at ved 90 pct. af møderne har Centrum-Demokraterne simpelt hen ikke været repræsenteret, og den procent er uændret den dag i dag.

Derfor synes jeg, det er forkert, at hr. Duetoft stiller sig op her og giver nogle belæringer. Jeg har i hvert tilfælde deltaget i samtlige møder, Markedsudvalget har haft, både i Markedsudvalgets lokaler og i møder, hvor vi har været inviteret andetsteds hen, vedrørende braklægning, og jeg har ikke på noget tidspunkt hørt, at regeringen har fået noget som helst mandat. Jeg må faktisk også korrigere hr. Bjørn Westh, når han siger, at Danmark blev stemt ned i Landbrugsministerrådet. Nej, det er ikke det afgørende! Det afgørende er, at statsministeren på trods af det, han havde fået at vide, før han rejste til topmødet, tilsluttede sig det. Når landbrugsministerens chef havde tilsluttet sig det på topmødet, havde landbrugsministeren en svær rolle, når han blev nægtet mandat, og han kunne ikke kæmpe for det danske standpunkt. Havde landbrugsministeren virkelig kæmpet for det danske standpunkt, som det gang efter gang er kommet til udtryk i Folketingets Markedsudvalg, havde man selvfølgelig opnået det, at det ikke var blevet vedtaget, eller at der i hvert fald var blevet nedlagt veto, når det var en så eklatant tilsidesættelse af Markedsudvalget, som statsministeren foretog, da han var derne-

Så kan hr. Duetoft sige, at det er beklageligt, at Danmark skal have den slags problemer, osv. Det ville være endnu mere beklageligt, hvis det, vi bygger hele vores fællesmarkedspolitik på, nemlig mandater i Markedsudvalget, bliver sådan, at ministre bare kan vænne sig til, at uanset at Markedsudvalget har sagt nej til det, rejser de derned og siger ja til deres kolleger, hvad enten det er på topmødet eller i Ministerrådet eller noget andet sted. Det er meget, meget vigtigt, at ministre lærer, at de ikke må sige ja, når Markedsudvalget siger nej, og sådan er situationen i denne sag.